

Sygn. akt II UK 428/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku A. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Wałbrzychu
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 czerwca 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. akt III AUa 1093/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2014 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację A. S. od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy z dnia 23 kwietnia 2014 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie odmowy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 6 sierpnia 1999 r. Uznał prezentowane przez ubezpieczoną przekonanie o złym stanie zdrowia, w szczególności po przebyciu kolejnego zdarzenia w 2012 r., za subiektywne i niedające dostatecznej podstawy do podważenia wiarygodności opinii biegłych. Podzielając tę opinię, oddalił apelację.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania - art. 382 k.p.c. przez uznanie za jedyny miarodajny dowód opinii biegłych chirurga ortopedy i neurologa sporządzonej z pominięciem

dowodu z dokumentacji medycznej prowadzonej od 2000 do 2012 r. oraz nieuzupełnienie postępowania dowodowego w tym zakresie i wydanie wyroku wyłącznie na podstawie materiału zebranego przed Sądem pierwszej instancji; art. 217 § 2 w związku z art. 391 i art. 382 k.p.c. przez pominięcie zgłoszonych w postępowaniu apelacyjnym dowodów z dokumentacji medycznej, orzeczeń lekarza Zakładu Ubezpieczeń Społecznych dotyczących ustalenia uszczerbku na zdrowiu i zaświadczenia o stanie zdrowia z dnia 22 marca 2013 r.; art. 378 § 1 w związku z art. 328 § 2 i art. 391 k.p.c. przez nierozpoznanie istoty sprawy oraz pominięcie wniosków oraz niektórych zarzutów apelacji.

Skarżąca zarzuciła również naruszenie prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1242 ze sprost.) w związku z art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) przez ich niewłaściwe zastosowanie przy dokonywaniu oceny, czy w związku z wypadkiem przy pracy zachowana została jej zdolność do pracy zarobkowej zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Naruszenie tych przepisów uznała za wynik wadliwie ustalonego stanu faktycznego.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała, że jest ona w sposób oczywisty uzasadniona, a charakter naruszenia przepisów postępowania można określić mianem „rażącego”, co przede wszystkim dotyczy art. 382 oraz art. 217 § 2 w związku z art. 391, w związku z art. 382 k.p.c., art. 217 § 2 w związku z art. 391 w związku z art. 382 i 217 § 2 k.p.c. W zakresie naruszenia art. 378 § 1 w związku z art. 328 § 2, w związku z art. 391 k.p.c. zaznaczyła, że Sąd pominął też w znacznej części wnioski apelacji oraz niektóre jej zarzuty, nie odnosząc się do nich w uzasadnieniu, albo odnosząc się w sposób lakoniczny. Jednocześnie przyjęcie przez Sąd Apelacyjny za własne ustaleń faktycznych Sądu okręgowego nastąpiło bez szczegółowego uzasadnienia, co spowodowało, że nie można w sposób dostateczny ustalić wszystkich motywów, jakimi kierował się Sąd oddalając apelację.

Ponadto, jak wywodziła, skarga jest oczywiście uzasadniona, także z tego względu, że nastąpiło naruszenie prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 1 ustawy z

dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, który ma zastosowanie w niniejszej sprawie przez art. 49a ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków w pracy i chorób zawodowych, w związku z art. 12 i 13 „ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pracy i chorób zawodowych” przez jego niewłaściwe zastosowanie. Sąd odwoławczy bowiem zastosował wskazane przepisy do wadliwie ustalonego stanu faktycznego, a w rezultacie jego ocena w zakresie spełnienia warunków uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy nie może zostać uznana za miarodajną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W ramach przedsądu ocenie w tym zakresie podlegają tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie są badane podstawy skargi określone w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., więc jest wymagane samodzielne i odrębne uzasadnienie wniosku (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Przytaczanie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do powtórzenia zarzutów ujętych w podstawach skargi jest wadliwe i nie świadczy o jej oczywistej zasadności, a w konsekwencji nie może być skuteczne.

Niezależnie od tego, argumenty ujęte w podstawach skargi, jak i wykazanie, że jest oczywiście uzasadniona, odnoszą się do oceny dowodów, która nie stanowi przedmiotu kontroli kasacyjnej (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

